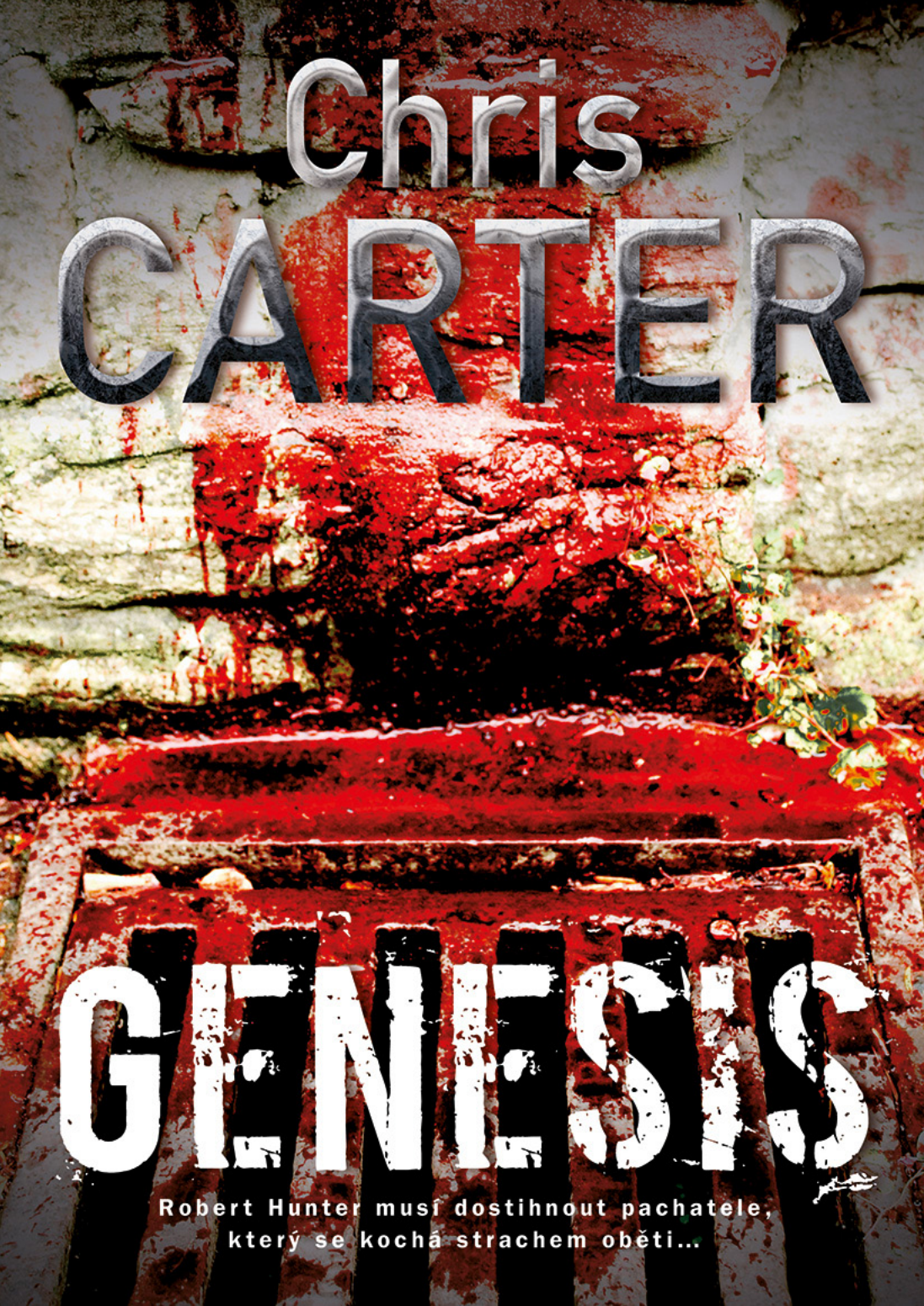

Chris
CARTER

GENESIS

Robert Hunter musí dosáhnout pachatele,
který se kochá strachem oběti...

Genesis

Vyšlo také v tištěné verzi

Chris Carter

Genesis – e-kniha

Copyright © BB/art s. r. o., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

GENESIS

Chris
CARTER
GENESIS

Přeložila Jana Pacnerová

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2023

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2022 Chris Carter

All rights reserved.

Z anglického originálu *Genesis*

(First published by Simon & Schuster UK Ltd, 2022)

přeložila © 2023 Jana Pacnerová

Redakce textu: Zuzana Pokorná

Jazyková korektura: Mirka Jarotková

První vydání v českém jazyce

ISBN tištěné knihy: 978-80-7595-627-9

ISBN ePUB: 978-80-7595-628-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7595-629-3

ISBN PDF: 978-80-7595-630-9

Věnování

Rád bych věnoval tento román nám všem, kteří každý den zápolíme s problémy duševního zdraví a svádíme tak nejtěžší boj ze všech – boj proti vlastní mysli... proti temnotě, již nikdo jiný nevidí.

Prosím, zůstaňte v ringu.

Tenhle zápas stojí za to, abyste v něm pokračovali.

Tenhle život stojí za to žít.

Okamžiky štěstí stojí za to, abychom je našli.

Máme právo dělat chyby.

Máme právo na další pokusy.

Máme právo být tady.

Prosím, nevzdávejte to.

Varování

Tento román obsahuje náměty, které by některým čtenářům mohly připadat znepokojivé.

Taxikářka ustaranýma očima sledovala, jak značně opilá Melissa Hawthorneová otevírá zadní dveře stříbrné Mazdy 3 a nemotorně vystupuje na chodník před svým domem. Blížila se druhá hodina po půlnoci, už byla neděle a Melissa začala popíjet včera večer kolem deváté. Obvykle moc nepila. Obvykle se ani takhle neopíjela, ale její nejlepší kamarádka oslavovala osmadvacáté narozeniny v koktejlovém baru Broken Shaker u bazénu na střeše historicky unikátního hotelu Freehand v centru Los Angeles, kde panovala velice uvolněná atmosféra. Po ovocných koktejlech následovaly jägerbomby, což vytvořilo dosti smrtící kombinaci, jak Melissa zjistila. Ačkoliv se skvěle bavila, netěšila se na mamutí kocovinu, o níž věděla, že ji čeká po probuzení.

„Dveře...“, zavolala řidička. „Mohla byste prosím zavřít dveře?“

„No jo. Pardon!“ opáčila Melissa nejistým hlasem a pak strčila do dveří mazdy kyčlí. Pohyb byl nemotorný a ne dost důrazný, aby se dveře jaksepatří zavřely.

„Kdepak, nezaklaply pořádně“, oznámila řidička a udělala grimasu.

Melissa obdařila řidičku přihlouplým úsměvem a zkusila to do třetice, ale místo aby jednoduše dveře krátce přibouchla, otevřela je znovu dokořán a zopakovala strkání bokem, tentokrát ještě menší silou než prve.

„Hups!“

„To nic“, potřásla řidička hlavou. „Já to udělám. Nedělejte si starosti.“

Řidička vystoupila z auta, obešla je a Melissa zatím zvolna klopýtala k domovním dveřím, kde strávila skoro dvě a půl minuty snahou najít klíče a zasouváním toho správného do klíčové dírky.

Jakmile se konečně ocitla uvnitř, zavřela za sebou dveře, nalila si sklenici vody a vydala se do ložnice v zadní části domu. Odložila kabelku na noční

stolek a rychle se osprchovala, než konečně zalezla do postele. Přitom se podívala na mobil. Bylo za dvě minuty půl třetí.

Žádné zprávy.

Melissa by lhala, kdyby si nepřiznala, že je trochu zklamaná. V koktejlovém baru Broken Shaker se seznámila s někým, kdo ji dost přitahoval. Jmenoval se Mark a po několika koktejlech, pár panácích a spoustě smíchu si vyměnili telefonní čísla.

Těsně před odchodem z baru se Mark zeptal Melissy, jestli nechce, aby k ní zašel. Melissa byla v pokušení. Ve velkém pokušení. Už šest měsíců s nikým nesdílěla lože poté, co přistihla přítele, se kterým chodila dva roky, jak ji podvádí s kolegyní z práce. Nicméně navzdory tomu, jak si připadala opilá a jak ji Mark přitahoval, nechtěla Melissa působit příliš chtivě – podle jejího názoru nikdy nedělalo dobrý dojem vlézt s někým do postele hned první večer.

„Možná příště,“ odvětila a vyslala k Markovi odzbrojující úsměv.

Melissa potají trochu doufala, že před spaním dostane textovku. Možná jen: „Doufám, že ses dostala domů v pořádku,“ nebo i jen prostě: „Dneska večer to bylo hezké.“ Něco, co by jí sdělilo, že na ni ještě pořád myslí. Mark nevypadal jako ten týpek, co si hraje na konvenční „počkám s textovkou až do příští středy“.

Půl třetí.

Žádná zpráva. Žádné zmeškané hovory.

„Mel, moc si to bereš,“ řekla si pro sebe. „Tohle není tvoje první rodeo, pamatuješ? Napíše ti zítra.“

Odložila telefon, zhasla světla a zabořila hlavu do polštářů, ale právě když už skoro usínala, uslyšela, jak jí telefon na nočním stolku zavibroval, načež následovalo zřetelné pípnutí, ohlašující novou textovou zprávu. Zamžikala, sebejistě se usmála a sáhla po mobilu.

Bavila ses na oslavě dobře?

Melissin úsměv se rozjasnil.

Jasně. Melissa patřila k těm, co umí psát na mobilu oběma palci. A to bleskurychle. *A ty?*

Já na tom večírku nebyl.

Melissa se nad odpovědí zamračila. Ještě pořád si připadala poněkud

opilá a jednoznačně očekávala, že textovka přijde od Marka, takže si ne-zkontrolovala jméno odesílatele.

„Neznámé číslo.“

Úsměv jí odumřel na rtech.

Kdo jsi? vyťukala rychle. *Můj telefon nezná tvoje číslo.*

Trvalo asi patnáct vteřin, než přišla odpověď.

Tvůj telefon moje číslo znát nemůže. Určitě mě nemáš v kontaktech.

Melissa se vsedě opřela o čelo postele, sáhla po lampě na nočním stolku a rozsvítila ji.

Tak kdo jsi? odepsala. *A jestli tě nemám v kontaktech, tak odkud máš moje číslo?*

Kdo jsem? No... pro tebe budu mentor, Melisso. Svého druhu učitel.

Melisse se zvrásnilo čelo pochybnostmi. Takovou odpověď tak docela nečekala.

Mentor? odepsala.

Přesně tak. Vzdělávám. Učím. A tohle všechno je součást velké lekce, Melisso.

Tehdy to Melisse došlo. Vzpomněla si, jak jí Mark říkal, že je učitelem na střední škole. Jestli si to pamatovala správně, učil algebru.

„Aha, chápu,“ pronesla nahlas a pokývala přitom hlavou. Mark asi vypnul identifikaci volajícího, aby její mobil nepoznal jeho číslo, a teď, pravděpodobně dosud napůl opilý, se pokouší být okouzlující, nebo zábavný, nebo záhadný, nebo tak něco.

Roztomilé, pomyslela si. *Ale doufám, že se nesnaží být vtipný, jen aby ze mě vymámil nějaké nahé fotky.*

Ačkoliv byla unavená, Melissa se rozhodla mu vyhovět, aspoň maličko.

Tak lekce? odepsala. *Něco mě naučíš, jo? Copak mě naučíš?*

Netrvalo dlouho, než Melisse v telefonu pípla a zavibrovala odpověď.

První lekce, Melisso, bude o strachu.

Melissa zamžourala na zprávu.

„O strachu?“ zeptala se sama sebe.

Nejde o automatickou opravu? Nechtěl napsat něco jiného?

Po zprávě rychle následovala druhá.

Pak tě poučím o bolesti...

Melissa přestala mžourat a zamračila se.

A ještě třetí zpráva.

A až konečně pochopíš, co ty dvě věci opravdu znamenají, Melisso, poučím tě o smrti.

Melissa vyvalila oči překvapením a odporem nad slovy na displeji. Jestli je to opravdu Mark, tak má hodně děsivý smysl pro humor.

Co blbneš? odpověděla. Marku, jsi to ty? To vůbec není vtipné. Vlastně je to dost znepokojivé. V tuhle noční dobu ještě víc. Jsi opilý. Jdi spát.

Odpověď se dostavila o několik vteřin později.

Mark? Kdo je Mark? To je ten, s kým momentálně šukáš, Melisso?

„Cože?“ Melissa se zajíkla a trochu ucukla hlavou dozadu.

Ne, tohle nemůže být Mark. Tím si byla celkem jistá. V koktejlovém baru působil jako milý, zdvořilý, inteligentní a dost vtipný jedinec. Tohle se mu vůbec nepodobá, ať už je opilý nebo ne.

Melissa už toho měla dost.

Poslyš, vytukávala rychle. Ať jsi kdo jsi, tohle bylo sprosté. Okamžitě si blokuju tvoje číslo.

Počekj... Odpověď přišla skoro okamžitě.

Melissa se zarazila.

Něco bys fakt měla vědět.

Zírala na displej telefonu jako matka, když čeká, až se dítě omluví.

Jsi tam ještě?

Ano, jsem tady. Čekám. Co bych měla vědět?

Místo slov obsahovala další zpráva, kterou Melissa dostala, čtyři emotikony. První byl měsíc. Druhý autíčko. Třetí dveře. A poslední byl obrázek domu.

Melissa zavrtěla nad telefonem hlavou a pak pokrčila rameny.

„Co to má sakra znamenat?“ Pronášela ta slova a současně je psala.

To znamená, Melisso, že když ses dneska v noci vrátila z večírku a vyklopýtala z taxíku... asi před půl hodinou... zapomněla sis zamknout domovní dveře.

Když ta slova četla, pocítila Melissa v týle záchvňv strachu a instinktivně zalétla úzkostlivým pohledem ke dveřím ložnice.

„Není to nějaký pitomý vtip?“ snažila se ptát racionální část jejího mozku.

Možná.

Ale pokud ano, pak v ní poslední dvě otázky skutečně vyvolaly obavy.

Kdo z jejích známých by byl schopný tak nevkusně vtipkovat?

„Nikdo,“ usoudila.

A – což bylo ze všeho nejhorší – jak mohl někdo vědět, že se přibližně před půl hodinou vypotáčela z taxíku do domu? Časový rámec byl příliš přesný, než aby šlo o pouhý odhad.

Není to ta taxikářka?

Ne, pomyslela si Melissa a rychle tento nápad vyloučila. *To není možné.*

Chvilka, jež následovala, byla plná váhání, ale netrvala dlouho, protože ji ukončila další zpráva.

Ale to nic, Melisso. Žádné strachy. Zamkl jsem dveře za tebe.

Melissa vůbec nevěděla, co dělat. Má odpovědět? Má dotyčného zablokovat? Má jít zkontrolovat domovní dveře? Má volat policii nebo někoho? Co?

Cink, cink. Nová zpráva.

Tady se podívej.

Tentokrát zprávu doprovázelo osmivteřinové video.

Melissa váhala jen zlomek sekundy, než ji přemohla zvědavost. Otevřela přílohu a na displeji se okamžitě začal odvíjet videoklip. Začínal pohledem na svazek jejích klíčů, visících ze zámku na vnitřní straně domovních dveří. Vzápětí se objevila ruka v rukavici. Sáhla po klíči, otočila jím a zamkla tak dveře, načež ho ze zámku vytáhla.

„Co to kurva je?“ mumlala si Melissa pro sebe, ale video ještě nekončilo. Jak klíč opouštěl zámek, přejela kamera přímo do její kuchyně a na digitální hodiny na lince vedle mísy s ovocem. Ukazovaly čas 2:24.

Melissa sjela pohledem na levý horní roh displeje – 2:38.

Před čtrnácti minutami. To znamená, že byla ve sprše, když se video natáčelo.

Těsně před koncem nahrávky odesílatel něco zašeptal do mikrofonu, ale ne tak hlasitě, aby mu Melissa rozuměla. Okamžitě přetočila video o několik vteřin zpátky, zesílila hlasitost a přiložila mobil k uchu, ale vůbec neslyšela, co bylo řečeno.

Jak zvedala telefon k uchu, natočila Melissa hlavu trochu doprava, směrem ke dveřím ložnice, které nechávala vždycky otevřené.

Tehdy jí konečně došlo, že není v domě sama.

Ve tmě chodby, v mezeře mezi dveřmi a veřejemi, spatřila tvář, která se na ni usmívala.

2

„Nazdarek,“ pronesla vysoká žena s olivovou pletí, když otevřela dveře, aby uvítala nového hosta. „Ty musíš být Robert.“

Detektiv Robert Hunter z Útvaru ultranásilných trestných činů Losangeleského policejního sboru se trochu podivil, ale jeho výraz nic neprozrazoval. Místo toho se zdvořile usmál a kývl.

„To jsem, ano.“

Uhlově černé vlasy splývaly ženě hluboko pod ramena a dokonale se hodily k výrazným, zlatavě hnědým očím. Jemné rysy mladistvého obličejě ještě víc zvýrazňovaly dva velice okouzlující dolíčky, v každé tváři jeden, které se objevovaly pokaždé, když promluvila.

„Já jsem Denise,“ opětovala úsměv a podala mu dokonale upravenou ruku, na níž zářily karmínově červené nehty stejného odstínu jako její rtěnka. „Jsem Annina stará kamarádka.“

„Těší mě,“ opáčil Hunter a nabízenou ruku přijal.

Denise měla na sobě bílé tenisky a bílé tričko, zastrčené do vybledlých modrých džínů s trhlinou na levém koleni. Na stříbrném řetízku kolem krku visel přívěsek v podobě malého, ale velice přesně anatomicky provedeného srdíčka.

„Tady jsi.“ Za Denise se objevil detektiv Carlos Garcia, Hunterův parťák z Útvaru UNTČ, opásaný dlouhou tmavou zástěrou. Na hrudi měl velkými bílými písmeny vyvedený nápis: „POLIB KUCHAŘE.“

„Radši snad ani ne,“ ukázal Hunter na dotyčná slova.

Garcia se zachechtal. „Dárek od Anny,“ vysvětloval. „Jako bys to už neuhádl.“

„Mám ti to vzít?“ zeptala se Denise Huntera a už sahala po nákupní tašce, kterou přinesl. Dolíčky ve tvářích se ukázaly a pak stejně rychle zmizely.

„Jasně.“ Předal jí tašku. „Děkuju.“

„Tak pojď dál, chlape,“ zagestikuloval Garcia na Huntera grilovací lopatkou, kterou třímal v pravé ruce.

„Dám to do kuchyně,“ oznámila Denise a zmizela v domě.

„Ideální načasování,“ prohlásil Garcia, když Hunter vešel do parťákovy malé vstupní haly a zavřel za sebou dveře. „První porce picanhy právě vyšla z grilu. Anna ji teď krájí.“

Picanha neboli květová špička byla v Brazílii nejpopulárnější část hovězího. Vzhledem k téměř dokonalému mramorování a křehkosti ji mnozí považovali za ideální maso k přípravě steaku na grilu. Hunter se o její existenci dozvěděl až před sedmi lety, kdy ho Garcia poprvé pozval do svého domu na grilovačku.

Garcia, který se narodil v Brazílii, ale opustil ji v útlém věku deseti let, kdy se manželství jeho rodičů rozpadlo, zdědil grilovací schopnosti po svém otci a po pravdě řečeno byly vynikající.

„Všichni jsou venku,“ informoval Garcia Huntera pokynem hlavy. „Jdi tam rovnou. Já musím pro něco do kuchyně. Uvidíme se tam.“

Hunter nebyl doslova plachý, ale nepatřil zrovna k největším extrovertům, zvlášť pokud šlo o společenské sešlosti.

„Roberte,“ zavolala Anna, jen co Hunter vyšel na zahradu.

Garcia se oženil se svou láskou ze střední školy skoro hned po maturitě. Věčná optimistka Anna, dokonalá opora a po čertech chytrá, byla navíc tou nejhodnější ženou, co kdy Garcia poznal. Její krása byla sice nekonvenční, ale přesto uhrančivá.

Anna se zářivým úsměvem na rtech přistoupila k Hunterovi a políbila ho na obě tváře. Krátké černé vlasy měla trochu rozčuchané, hlavně od toho, jak si přesouvala sluneční brýle na vršek hlavy a pak zpátky na oči. Když Hunter vyšel z domu, právě si je přestěhovala na temeno.

„Stihl jsi to,“ konstatovala.

Hunter sraštil čelo nad jejím úžasem. „Copak to nestíhám vždycky?“

Anna se zasmála. „Na grilovačku ano.“

„Děkuju, žeš mě zase pozvala.“

„Vždycky tě ráda vidím, Roberte, to přece víš, ale pojď, představím tě těm, které neznáš.“

Kolem kruhového stolu na terase ležérně posedávali další tři lidé. Čtvrtá osoba stála u působivého cihlového grilu, který si Garcia sám postavil.

„Tohle je Martin,“ ukázala Anna na vysokého a hubeného muže. Vypadal o pár let starší než žena sedící vedle něj. „A jeho přítelkyně Charlotte,“ pokračovala Anna.

„Těší mě,“ potřásl jim Hunter rukama. „Já jsem Robert.“

„Paula si pamatuješ, vid’?“ pokračovala Anna a ukázala na člověka, který stál u grilu a obracel klobásky. „Potkali jste se tu posledně.“

„Jo, jasně že se pamatujeme,“ otočil se Paulo a uvítal Huntera gestem hlavy a veselým úsměvem. „Ahoj, chlape, jak se vede?“

„Mně dobře. A tobě?“

„Mně se vede skvěle,“ opáčil Paulo s dosud znatelným brazilským akcentem. „Měl bys ochutnat ty klobásky. Argentinské chorizo. Tak dobré, až ti naskočí husí kůže.“

„A Denise samozřejmě už znáš,“ ukázala Anna na svou kamarádku z dětství, sedící po Charlottině levici.

„Už jsme se seznámili. Ano.“

Denise se na Huntera opět usmála, ale tentokrát doprovodila úsměv nenápadným mrknutím.

„Donesu ti talíř a pro začátek kousek picanhy,“ ukázala Anna na prázdné místo u stolu. „Pítí je v kuchyni.“

„Mockrát děkuju, Anno,“ opáčil Hunter a pak oslovil zbytek skupiny. „Můžu někomu doplnit pítí?“

„Máme všechno, díky,“ vrátil se Paulo ke stolu s talířem plným klobásek chorizo.

„Anno?“ zeptal se Hunter.

„Díky, Roberte, ale Carlos mi tam právě dělá caipirinha.“

„Tak fajn,“ poznamenal Hunter, než se vrátil pohledem k Denise.

„Jasně,“ opáčila. „Jestli ti to nevadí.“

„Ovšemže ne. S potěšením. Co ti mám přinést?“

„Červené víno, prosím.“ Podala Hunterovi prázdnou sklenku.

„Hned to bude,“ slíbil Hunter, otočil se a vrátil se do domu.

Na kuchyňské lince našel Hunter tři láhve červeného vína spolu s menším výběrem lihovin. Garcia právě vymáčkával citrony do džbánu caipirinha.

„Dáš si taky?“ ukázal na džbán. „Víš přece, jak dobrou caipirinu dělám.“

„To vím,“ souhlasil Hunter a sáhl po čisté sklenice a láhvi argentinského malbeku. „Taky vím, jak je smrtící, ale možná později. Asi začnu vínem.“

Garcia se zarazil a zvedl obočí. „Předpokládám, že ta druhá sklenička je pro... Denise?“

„Nikdo jiný pití nechtěl.“

Garcia se usmál. „Je milá, vid’?“

„Kdo, Denise?“

Garcia se uchechtl a opřel se o linku. „Je ti jasné, že ti to nejde, vid’?“

„Co mi nejde?“ Hunter doléval druhou sklenku vína.

Garcia na něj namířil prstem. „Přesně to, co děláš právě teď, Roberte. Hráš blbce. Není to tvůj styl a vůbec ti to nejde, tak toho prostě nech.“

Hunter se obrátil ke Garciovi, v každé ruce sklenku s vínem.

„Je nezadaná, víš?“ dotíral Garcia.

„Kdo?“

„Vypadni.“ Garcia ukázal na kuchyňské dveře.

Venku Hunter předal Denise sklenici vína. „Malbec může být?“

„Perfektní,“ ukázala na místo vedle sebe. „Sedni si.“

Hunter usedl a mezitím vyšel z domu Garcia s tácem, na němž byl džbán čerstvě vyrobené caipiriny a několik sklenic.

„Připravte se, že budete namazaní,“ sděloval, když stavěl džbán na stůl. „Je to síla.“

Zatímco Garcia naléval caipirinu, Hunterovi zazvonil v zadní kapse kalhot telefon. Sáhl po něm a podíval se na displej. Neznámé číslo.

„Pardon na vteřinku,“ řekl a všiml si, jak se výraz Anniny tváře změnil.

„Všechno v pořádku?“ zeptal se Garcia a jeho tón teď zněl smrtelně vážně.

Hunter v odpověď nepatrně kývl hlavou, pak vstal a vzdálil se o několik kroků od ostatních hostů.

„Detektiv Hunter,“ řekl, když přijal hovor. „Útvar ultranásilných trestných činů.“

„Detektive Huntere,“ pronesl hlas na druhém konci linky. „Tady je detektiv William Barnes, Jihozápadní divize Losangeleského policejního sboru. Omlouvám se, že vás obtěžuju, když máte volnou neděli.“

„To nic,“ opáčil Hunter. „Co si přejete, detektive Barnesi?“

„No, právě se snažím ušetřit všem trochu času a papírování.“

Hunter nad odpovědí sraštil čelo. „Jak to, detektive?“

„Asi před čtyřiceti minutami jsem přijal telefonát z dispečinku ohledně mrtvoly, nalezené v jednom domě v Leimert Park. Afroameričanka. Dvacet devět let. Můj parťák a já jsme sem dorazili asi před dvaceti minutami a před domem jsme našli stát dva pochůzkáře, co vypadali jako duchové. Oba už vyzvraceli oběd, snídani a patrně i včerejší večeři.“ Následovala krátká pauza. *„Snažím se říct, detektive Huntere, že ať se díváte na tohle místo činu jak chcete – a myslím, že nikdo fakt není schopný vydržet se na ně dívat víc než minutu –, přejde to pod Násilné trestné činy. O tom nemám pochybnosti. Takže jak jsem řekl, snažím se ušetřit všem trochu času a papírování, protože nakonec to stejně připadne vám.“*

Hunter vydechl a pak maličko potřásl hlavou. Zvedl zrak od země a střetl se s pohledem Garcii, který dosud stál u stolu plného hostí.

„Co přesně tam máte?“ zeptal se Hunter.

Detektiv Barnes se zasmál. *„Myslím, že to, co tu máme, se nedá popsat slovy, detektive. Budete to muset vidět, abyste tomu uvěřil.“*

„Jaká je adresa?“ otázal se Hunter.

Garcia neuměl odečítat ze rtů, ale nepotřeboval to, aby pochopil, že pro něj a pro Huntera grilovačka skončila.

„Detektive Huntere,“ pronesl Barnes poté, co předal Hunterovi adresu. *„Věříte, že existuje ďábel?“*

„Prosím?“ Hunterův výraz se změnil ve zvědavý.

„Ptám se proto, detektive Huntere, že pokud nevěříte... možná změníte názor, až sem přijedete.“

Čtvrť Leimert Park se nalézala na jihu Los Angeles a s obrovským množstvím nezávislých galerií, hudebních klubů, barů, ba i s muzeem pod širým nebem byla známá hlavně jako centrum historického i současného afro-amerického výtvarného umění, hudby a kultury ve městě Los Angeles. Svou kariéru v některém z mnoha zastrčených klubů a divadel čtvrti Leimert Park zahájilo několik mezinárodně proslulých zpěváků, hudebníků a výtvarníků. Navíc to bylo pouhých pětadvacet minut cesty autem od Garciova domu ve West Hollywoodu.

Hunter se snažil Garcii přesvědčit, aby zůstal na grilovačce. Koneckonců měli volný den a Garcia měl v domě hosty, ale Hunter věděl, že partákova pracovní morálka je stejně přísná jako jeho, a oba chápali, jak je důležité vidět místo činu in situ, místo aby je studovali prostřednictvím fotografií a písemných hlášení. Když tedy Hunter navrhl, aby Garcia zůstal s Annou a hosty, Garciovou odpovědí bylo prosté: „Ani náhodou.“

Anna, která vždycky chápala, jaké závazky manželova práce přináší, se na něj a na Huntera vlídně usmála, když četla z jejich tváří omluvný výraz.

„Jděte vytvářet bezpečnější svět pro všechny, kluci,“ nasadila nejstatečnější výraz, na jaký se zmohla.

Poté co z West Martin Luther King Boulevard odbočil doprava na 4th Avenue, musel Garcia ujet ještě půldruhého bloku, než před sebou uviděl blikající světla policejních majáků. Zaparkoval na vozovce hned za jedním ze tří černobílých hlídkových vozů Losangeleského policejního sboru, které prakticky zatarasily tmavošedý dům na pravé straně.

Řečenou nemovitost obklopovala necelý metr vysoká cihlová zídka se starou dřevěnou brankou, která jednoznačně potřebovala trochu opravit. Zeď sloužila čistě jen estetickým účelům, ne k zabezpečení.

Když vystoupili z Garciovy Hondy Civic, nemohli si nevšimnout znepokojivého napětí, které vyzařovalo z obličejů všech tří uniformovaných policistů, stojících u černožluté pásky natažené kolem pozemku, jež ohraničovala místo činu. Ať už viděli uvnitř domu cokoli, zjevně je to rozrušilo.

Perimetr sahal až k vozovce, zahrnoval i úsek chodníku přímo před domem. Jako vždy se už kolem něj shlukla velká skupina zvědavých přihlížejících, z nichž každý třímal v ruce mobil a dychtil zachytit něco trochu zajímavějšího než jen pásku kolem místa činu a uniformované policisty.

S odznaky přicvaknutými k opaskům prokličkovali Hunter a Garcia davem. Na okraji perimetru je jeden z policistů uvítal kývnutím hlavy, načež nadzvedl pásku, aby pod ní mohli projít. Jen co to udělali, přistoupil k nim vysoký hubený muž ve světle šedém obleku. Stál předtím u domovních dveří a netečně zíral do prázdna, jako by pochyboval o samotné existenci světa.

„Detektiv Hunter?“ zeptal se, když spočinul hodnotícím pohledem na obou nově příchozích. Kravatu měl povolenou a knoflíček u krku rozepnutý.

Hunter přikývl.

Garcia si upravil na nose sluneční brýle.

„Já jsem detektiv Barnes,“ oznámil muž. „Mluvíli jsme spolu po telefonu.“

Hunter představil Garcii a všichni si potřásli rukama.

„Z forenzního ještě nedorazili?“ zeptal se Garcia, když nikde nablízku neviděl zaparkovaná vozidla forenzního útvaru.

„Jak jsem říkal do telefonu,“ odvětil Barnes, „celé místo činu si říká o UNTČ. Nechtěl jsem nikomu lézt do zelí. Někteří detektivové na to byvají hodně citliví. A navíc všichni víme, že UNTČ umí dostat forenzní tým na místo činu mnohem rychleji než obyčejná mordparta, tak jsem zavolal vám...,“ kývl směrem k Hunterovi, „... a nikomu jinému. Tohle je vaše parketa. Udělejte si to, jak chcete. Mě zavolali na tohle místo činu omylem. Jen jsem vymezil perimetr, aby supové z médií uchovali odstup.“ Otočil se a pohlédl na dav za policejní páskou. „Dneska je kdekdo kameraman... kdekdo je reportér... kdekdo je kritik.“ Barnes nesouhlasně pokrčil rameny. „Takový opruz nikdo z nás nemá zapotřebí.“

Hunter a Garcia chápavě přikývli a pak Garcia sáhl po mobilu. Barnes měl pravdu. Útvar ultranásilných trestných činů Losangeleského policejního sboru byl na samé špici prioritního řetězce, pokud šlo o určité požadavky.

Garcia rychle zavolal na forenzní útvar Losangeleského policejního sboru. „Oběť je podle všeho jistá Melissa Hawthorneová,“ pokračoval Barnes. „Dvacet devět let, bytem na téhle adrese. Žila sama.“

„Podle všeho?“ opakoval Garcia.

Barnes sevřel rty a naklonil hlavu ke straně. „To jen pro jistotu, protože se ještě neprováděly žádné pořádné testy,“ vysvětloval. „Ale to pochopíte, hned jak budete uvnitř. Identifikace obličeje pouhým zrakem je sakra skoro nemožná, dokonce i pro její sestru.“ Zarazil se, aby se opravil: „Tedy nevlastní sestru. Ta našla tělo.“

To byla další otázka, ke které se Hunter chystal.

Barnes vydechl a pak ukázal hranatou bradou směrem k jednomu z hlídkových vozů, zaparkovaných na vozovce. „Jmenuje se Janet Langová,“ řekl. „Sedí tam v tom voze s policistkou. Museli jsme jí dát něco na uklidnění. Hysterie je slabý výraz.“ Barnes potřásl hlavou a oči mu zesmutněly. „Mít v hlavě takovýhle poslední obrázek sestry, to je k zbláznění. Je mi té holky moc líto. Je jí teprve šestadvacet.“

Hunter se obrátil čelem k hlídkovému vozu, který Barnes prve označil. Skrz okno viděl Afroameričanku s obličejem zabořeným do dlaní. I na tu vzdálenost Hunter poznal, že se třese. Vedle ní, s rukou konejšivě položenou na jejím rameni, seděla policistka.

„Policista u dveří vám může poskytnout návleky na boty a latexové rukavice,“ sdělil jim Barnes. „Nikdo na nic nesahal. Místo je tak nedotčené, jak jen může být.“ Podíval se na hodinky. Blížila se druhá hodina odpoledne. „Podívejte, já musím jít. Těsně předtím než jste přijeli, přišlo hlášení o přestřelce v Baldwin Hills. To spadá víc do náplně našeho oddělení.“

„Tak jo,“ souhlasil Hunter. „Děkujeme za pomoc.“

Barnes udělal krok směrem k vozovce, ale zastavil se a obrátil zpátky k oběma detektivům z UNTČ.

„Hodně štěstí,“ pronesl tónem, který dával jasně najevo, jak je rád, že vyšetřování nepřipadlo jemu. „Vážně doufám, že toho hajzla chytnete, chlapi.“

Hunter a Garcia sledovali, jak se detektiv Barnes shýbá pod pásku kolem místa činu a rychle nasedá do modré Toyoty Camry, zaparkované na druhé straně ulice. Odjel a oba detektivové se obrátili čelem k domu.

Byla to malá přízemní stavba s prejzovou sedlovou střechou a tmavě

modrými okenními rámy. Neměla verandu. Pěšina, vyrobená ze čtvercových betonových dlaždic, tvořila oblouk od dřevěné branky v metrové zídce k domovním dveřím. Pěšinu obklopoval pěkně udržovaný trávník. Garáž tu nebyla.

Přestože byly domovní dveře téměř zavřené a závěsy na dvou velkých oknech v průčelí domu zatažené, Hunter a Garcia snadno poznali, že světla v první místnosti jsou rozsvícená. S průkazy v rukou došli k uniformovanému policistovi střežícímu domovní dveře, který, přesně jak prve řekl detektiv Barnes, jim poskytl návleky na boty opatřené gumičkou a latexové rukavice.

Když Hunter sáhl po klice, strážník, malý a podsaditý muž s hustým knírem a kotletami, ustoupil o krok doprava a rychle se pokřivoval, přičemž něco odříkal španělsky.

Vstupní dveře vedly rovnou do skromného obývacího pokoje. Stačil jeden krok, a už ji Hunter a Garcia uviděli, kousek nalevo, kde na obývací pokoj navazoval prostor ničím neoddělené kuchyně. Oba detektivové se naráz zastavili.

Garcia si sundal z obličejové sluneční brýle, nehybné oči zvětšené téměř na velikost pokerových žetonů.

„Co to kurva je?“

Hunter úplně znehybněl a v hrdle se mu začal tvořit nepříjemný knedlík.

„Za všechna léta u sboru,“ oslovil Garcia Huntera, aniž odtrhl zrak od mrtvoly, „detektiv nedetektiv, viděls někdy něco takového?“

Hunter svou odpověď jenom zašeptal.

„Ne.“

Obývací pokoj Melissy Hawthorneové byl skromný, jak svými rozměry, tak zařízením. Byl obdélníkového tvaru a nalézala se v něm trojdílná sedací souprava, červená látková pohovka a dvě křesla, každé jiné, naproti středně velké televizi s plochou obrazovkou, zavěšené na severní stěně. Uprostřed místnosti stál na omšelém huňatém koberci skleněný konferenční stolek. Kuchyně, umístěná nalevo od vstupních dveří, byla malá, ale dobře vybavená, včetně moderní myčky nádobí a sporáku s pěti hořáky a dvěma troubami. Stěny obývacího pokoje zdobily pestrobarevné záramované grafiky různých rozměrů. Dvojice váz s umělými květinami dodávala místnosti poklidnou a domáckou atmosféru, ale hlavními prvky spojeného kuchyňského a obývacího prostoru byly bezpochyby dva silné dřevěné trámy, které ubíhaly rovnoběžně vysoko nad hlavami přítomných asi třicet centimetrů pod stropem. A tam nechal vrah nahé tělo oběti. Zavěšené na trámů bližším ke kuchyni.

Nebylo to poprvé, co Hunter nebo Garcia navštívili místo činu, kde oběť visela od stropu, ale oběma naskočila husí kůže ze skutečnosti, že mrtvola nevisela za krk.

Vrah použil horolezecké lano přehozené přes trám. Jeden jeho konec byl několikrát ovinutý kolem silného kovového madla u sporáku a pak zajištěný trojitým uzlem. Na druhý konec vrah připevnil velký hák na žraloky z nerez oceli, a tam přecházelo šílenství v naprostou nepřičetnost, protože tělo bylo zavěšené za ústa – jako by oběť byla ulovená ryba.

Hák zcela perforoval spodní stranu brady oběti, surově pronikl pokožkou a svalovinou, přefal tepny a rozdrásal nervy, načež vyšel ven ústy a tělo zůstalo zavěšené asi šedesát centimetrů nad podlahou za dolní čelist. Právě proto se detektiv Barnes zmínil, že identifikace podle obličeje, provedená čistě jen zrakem, je prakticky nemožná.

Protože visela ve vzduchu pouze za dolní čelist, měla oběť násilím zakloněnou hlavu, takže to vypadalo, jako by zírala do stropu a na napjaté lano, které jí vystupovalo z úst. Byla to drobná a útlá Afroameričanka, která nemohla vážit víc než pětapadesát kilo, ale pořád to víc než dost stačilo, aby se jí tou zátěží úplně dislokovala čelist. Člověk nemusel být doktor, aby jasně poznal, že se jí oba klouby dolní čelisti oddělily od lebky tak silně, až byly vazy, nervy, šlachy a svaly roztržené a rozdrásané, v důsledku čehož se mandibula ohyzdně posunula vpřed a mimo linii zbytku hlavy. Brada teď vyčnívala asi o pět centimetrů dál než nos.

Z otevřených úst a rány pod bradou prýštila krev dolů po šíji, trupu a nohou, až vytvořila ohavné a viskózní tratoliště na podlaze přímo pod nohama oběti. Obličej byl také úplně pokrytý stříkanci krve.

Aby se nebránila a nesahala po laně, měla ruce svázané za zády, z čehož se Hunterovi zvedl žaludek, protože to znamenalo, že byla ještě naživu, když ji vrah vytahoval na laně vzhůru od země.

Druhým náznakem, že byla ještě živá, když se to šílenství odehrávalo, byl otok obličeje a šíje. Vypadalo to, jako by jí někdo zastrčil do hrdla malý balonek a nafoukl ho. Otok spolu s hmotností těla, zavěšeného za bradu, způsobil, že se jí pokožka a svaly v dolní polovině obličeje napínaly až do té míry, že se začaly trhat, zvláště v koutcích úst.

„Proč někdo něco takového někomu udělá?“ zeptal se Garcia a konečně vypustil z plic vzduch, který dost dlouho zadržoval. „To je prostě úchylné.“ Potrásl hlavou, jako by se snažil najít smysl v něčem tak nesmyslném. „To je... čiré zlo.“

Hunter konečně odtrhl pohled od mrtvolky a začal si všímat okolí. Také vydechl, smutně a unaveně.

„To je právě ten problém, Carlosi,“ odpověděl a udělal pár kroků doleva, aby se dostal do prostoru kuchyně.

Garcia se vydal na opačnou stranu, do obývacího pokoje. Ačkoliv se snažil zkoumat zbytek místnosti, bylo mu zatěžko odtrhnout zrak od oběti.

„Tohle je daleko víc než jen úchylné,“ pokračoval Hunter. „Daleko víc než zlé. Něčemu takovému věnuje člověk tolik času, jen pokud má celý čin nějaký význam.“ Ocítl se u sporáku a začal si prohlížet horolezecké lano, zauzlené kolem madla. „Byla takhle zavražděna z nějakého důvodu... a tím

důvodem... musí být něco hodně specifického... velice osobního.“ Od sporáku stoupal Hunter pohledem podél lana a dál, až k rybářskému háku v ústech oběti. Hák protínající bradu a vycházející ústy jí také zlomil a vyrazil několik dolních zubů.

„Celá tahle scéna,“ pokračoval Hunter. „Vražda, inscenování, rekvizity, to všechno... bylo promyšlené, připravené a provedené ohromně precizně. Pokud nebyla horolezkyně a současně milovnice rybaření, tak tohle nejsou věci, které se běžně najdou v domácnosti, Carlosi. Vrah je nemohl najít někde tady v zásuvce.“

Garcia přešel na druhou stranu obývacího pokoje.

„Přinesl si je s sebou,“ usoudil.

Hunter přikývl a Garcia přesně věděl, co to znamená – nešlo o útok z okamžitého popudu. Všechny ty surovosti byly záměrně naplánované. Všechno na tomto místě činu mělo svůj význam.

5

Zatímco čekali, až dorazí kompletní forenzní tým, hledali Hunter a Garcia ve zbytku nemovitosti známky vloupání. Žádné nenašli.

Ani jedno okno nebylo rozbité a také se nezdálo, že by se tudy někdo dobýval. Vstupní dveře, jakož i ty, které vedly z kuchyně na malý dvorek za domem, se rovněž zdály nedotčené.

V ložnici Melissy Hawthorneové našli na nočním stolku její kabelku. Obsahovala peněženku s osmnácti dolary v hotovosti, několik kosmetických drobností, řidičský průkaz, balíček žvýkačky, dvě kreditní karty, kartáč na vlasy a dvě staré nákupní stvrzenky – žádný telefon. Podívali se pod postel, pod pohovku a pod polštáře – telefon nikde. Hunterovi i Garciovi to připadalo velmi zajímavé.

Právě vstoupili zpět do obývacího pokoje, když domovními dveřmi prošla doktorka Susan Slaterová, v patách následována třemi dalšími forenzními agenty. Všichni měli na sobě bílé kombinézy s kapucemi. Jakmile jejich zrak spočinul na oběti visící ve vzduchu za ústa, všichni čtyři zkoprněli. Navzdory veškerým zkušenostem a děsivé brutalitě, s níž se léta setkávali, byli zřejmě v šoku.

„Ježíši!“ zamumlal nejmladší z agentů a pomalu odložil na podlahu kufřík s nástroji, který nesl v ruce. „To je rybářský hák?“

„Přesně tak,“ odpověděl Hunter.

„Rychle to všechno vyfotografujeme,“ obrátila se doktorka Slaterová k fotografovi týmu.

„Jdu na to,“ opáčil mladý agent, upravil si na nose brýle a obešel kaluž krve na podlaze, aby se ocitl čelem k oběti.

„Roberte, Carlosi,“ pozdravila doktorka Slaterová oba detektivy krátkým kývnutím hlavou. „Jak dlouho tu jste?“ I ona přistoupila k tělu.

Doktorka Slaterová patřila k nejlepším a nejschopnějším forenzním agentům v celé Kalifornii. Během několika posledních let vedla pro Útvar UNTČ převážnou většinu forenzních vyšetřování právě ona.

Zbylí dva členové týmu začali rychle instalovat dva silné reflektory.

„Asi čtyřicet minut,“ odpověděl Garcia. „Plus minus.“

„Jediná oběť?“ zeptala se doktorka. „Nebo je jich víc?“ Gestem označila zbytek domu.

„Ne, jenom tahle,“ odtušil Hunter a ustoupil o pár kroků, aby agenti mohli konat svou práci.

„Nějaká krev někde jinde?“ ptala se doktorka Slaterová a nakláněla hlavu, aby lépe viděla na hák trčící z úst oběti. „Stopy zápasu?“

„Ne tak docela,“ řekl Garcia. „Postel je rozestlaná, což naznačuje, že si oběť ráno neustlala, byla v posteli, když uslyšela hluk a šla se podívat, nebo byla napadena v posteli, ale to je všechno. Nikde jinde žádný nepořádek, až na tohle.“ Ukázal na oběť.

„To je... hodně groteskní,“ poznamenala doktorka, stále pozorující rybářský hák a krutě vykloubenou čelist oběti. Vzápětí se pustila do pomalého zkoumání zbytku těla. „Chudák holka.“ Potrásla hlavou. „Už jen podle toho otoku obličej je a šije vám můžu říct, že byla ještě naživu, když jí ten hák pronikal čelistí.“ Zarazila se a pohlédla na oba detektivy. „Ale to už víte, co?“

„Nevidím jiný důvod, proč jí svazovat ruce za zády,“ opáčil Garcia, „než aby se nebránila.“

Doktorka souhlasně přikývla.

„Zapínám světla,“ oznámil jeden z agentů, kteří dokončili instalaci forenzních reflektorů. Cvakl vypínačem a místnost zaplavila ostrá bílá záře.

Doktorka Slaterová opatrně obešla mrtvolu. „Máme velké štěstí, že je tělo v celku.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Garcia.

„Mandibula je silně dislokovaná,“ ukazovala a přitom vysvětlovala. „Oba čelistní klouby se úplně odpojily, což není nic překvapivého vzhledem k tomu, že celé tělo visí ve vzduchu výlučně za dolní čelist. Značný otok nasvědčuje tomu, že popraskaly také vazy a svaly kolem šije a dolní poloviny obličej, a přímo tady...,“ doktorka ukázala tam, kde měla být dolní

čelist oběti napojená na lebku, „jsou vidět stopy, jak se pokožka a část svaloviny trhaly.“

„Kdyby byla těžší,“ pochopil Hunter, o čem doktorka Slaterová mluví, „možná tak o deset kilo – nejspíš by čelist tak dlouho nevydržela.“

„Přesně tak,“ souhlasila doktorka. „Ale i při její nevelké hmotnosti bych řekla, že moc nechybí k úplné ruptuře svalů a vazů a k odtržení pokožky a masa. Kdyby k tomu už došlo, tíhou těla by se celá dolní čelist odtrhla od obličeje a tělo by spadlo na podlahu. Nepochybně ještě děsivější výjev než ten, co tu už máme.“

Garcia se příkrčil, když si tu hrůzu v duchu představil.

„Myslíte, že to byl vrahův původní záměr?“ zeptal se, ale okamžitě zvedl ruce na znamení kapitulace. Věděl, že to doktorka Slaterová nemá jak poznat. „Pardon. Hloupá otázka.“

„Kdoví,“ odpověděla přesto. „Ale nepřekvapilo by mě, kdyby byl. *Můžu* vám ale říct, že to, co ji nakonec zřejmě udrželo pohromadě, byl rigor mortis, což je, jak všichni víme, ztuhnutí svalů a vazivových vláken. Takové ztuhnutí tkání vytvořilo další ochrannou vrstvu proti trhání a rupturám.“ Palcem a ukazováčkem lehce stiskla oběti levý biceps. „Rigor mortis už hodně pokročil. Hrubý odhad – řekla bych, že je mrtvá nejmíň deset hodin. Určitě byla zavražděna po půlnoci. Ne včera večer.“

Garcia se instinktivně podíval na hodinky. „Dám policistům venku pokyn, aby začali chodit dům od domu,“ řekl Hunterovi. „V téhle ulici a taky v několika sousedních. Možná si někdo všiml něčeho neobvyklého – vozidla... jak se někdo potuluje ulicemi... buď včera pozdě večer, nebo krátce po půlnoci.“

Hunter souhlasně přikývl.

„Já jsem hotový s tělem,“ oznámil fotograf. „Přejdu k detailům místa činu.“

„Skvělé,“ odvětila doktorka Slaterová. „Sundáme ji.“ Obrátila se k nejvyššímu agentovi z týmu, který měřil metr osmdesát tři. „Shaune, my ji s Mikem přidržíme a ty vyhákeš to lano.“

Shaun přikývl a obešel tělo zepředu.

„Nepotřebujete pomoc?“ zeptal se Hunter.

„Ne, to bude dobré,“ odpověděla doktorka.

Hunter a Garcia ustoupili, aby nepřekáželi, zatímco doktorka Slaterová

a Mike pomalu nadzvedli tělo, aby uvolnili tlak na čelist. Poté Shaun zvedl ruce k háku.

„Opatrně, Shaune,“ varovala ho doktorka Slaterová. „Jsem si jistá, že má zlomenou čelist na několika místech. Kost by se snadno mohla rozpadnout.“

Shaun si počínal co nejopatrněji, ale i tak mu trvalo víc než minutu a půl, než konečně vyprostil Melissu Hawthorneovou z háku a lana. Když se hák uvolnil, dopadl do tratoliště kus masa asi pět krát pět centimetrů, přičemž se trochu krve rozstříklo na všechny strany.

„Sakra,“ lekl se Garcia.

„Musíme to zabalit do sáčku,“ ukázala na předmět doktorka Slaterová. „To je její jazyk.“

6

Hunter a Garcia zůstali s forenzním týmem, dokud nezpracoval místo činu a zbytek domu. Potom, místo aby se vrátili na Garciovu grilovačku, vyšel Hunter ven, aby se pokusil získat co nejvíc informací od Janet Langové, nevlastní sestry Melissy Hawthorneové, zatímco Garcia se vydal pomoci uniformovaným policistům s dotazováním od domu k domu.

Forenzní technici našli v domě dvoje otisky prstů. První sada se nalézala ve všech místnostech a zjevně patřila samotné oběti, což potvrdila rychlá analýza na místě. Druhá sada se vyskytovala hlavně v obývacím pokoji a kuchyni, a i když se to dosud nepotvrdilo, panovala domněnka, že jde o otisky mladší sestry oběti, Janet Langové, osoby, která našla tělo.

Forenzní útvar posbíral také několik různých vlasů a vláken, které se našly na podlaze v ložnici oběti a na jejím lůžku, ale kromě toho a rekvizit, s jejichž pomocí vrah zavěsil tělo v kuchyni, se nenašlo nic jiného, co by mělo pro vyšetřování nějaký význam.

Potvrdilo se také, že nikde není nic, co by vypovídalo o násilném vniknutí – ani na dveřích, hlavních i zadních, ani na žádném z oken.

Dotazování v okolních domech bylo zatím zcela neúspěšné. Bezprostřední sousedé ani nikdo jiný v ulici, kde oběť bydlela, neviděli nic a nikoho, kdo by budil podezření, ani v sobotu večer, ani v neděli časně ráno. Sousedé odvedle rovněž uvedli, že neslyšeli žádné hlasité zvuky. Ani křik, ani zvuky, které mohly být způsobené zápasem.

„Určitě to není první zločin tohohle vraha,“ prohlásil Garcia, když se s Hunterem vraceli do auta. „Je to moc čisté... moc složité... moc dobře promyšlené.“

Hunter se zastavil a upřel zrak na oblohu plnou hvězd. Nemohl s Garciou zcela nesouhlasit. Bylo dobře známo, že sérioví vrazi obvykle časem

pilují své metody a stupňují je, jak se zvyšuje jejich sebejistota. První zločiny, ať už jde o vraždu nebo ne, bývají trochu lajdácké... většinou impulzivní a špatně naplánované. Jen velmi, velmi zřídka přechází vrah od „vůbec žádné vraždy“ k něčemu tak sofistikovanému a dobře naplánovanému jako to, co prve viděli uvnitř domu. Když k tomu došlo, skoro vždy to nasvědčovalo těžkému stupni emocionální lhostejnosti u pachatele.

Nedostatek zanechaných důkazů – otisků prstů, DNA, stop po botách, nuceného vstupu atd. – nepředstavoval tak velké překvapení. Při množství filmů a televizních seriálů, kolujících na téma forenzního výzkumu a kriminalistiky, se mohl základům maření důkazů naučit takřikajíc na posezení každý.

Pravda, momentálně neexistovaly důkazy, které by naznačovaly, že šlo o dílo sériového vraha, a Hunter i Garcia vroucně doufali, že se o ně skutečně nejednalo, ale princip byl stejný. Nic na místě činu nevypadalo, jako by se vrah dopustil zločinu poprvé.

„Já vím,“ opáčil Hunter.

„Možná bychom měli prověřit celostátní databázi,“ navrhl Garcia. „Provést křížovou kontrolu vražd, jestli se nenajde něco podobného...“ Krátce se nad tím zamyslel. „Nebo aspoň vzdáleně podobného.“

Hunter souhlasně přikývl. „Hned ráno na to nasadím operativce.“

Nazítří v devět ráno byla doktorka Carolyn Hoveová, vrchní soudní patologka Oddělení soudní patologie a koronera okresu Los Angeles, převlečená do chirurgického úboru a mířila do pitevního sálu číslo jedna na konci dlouhé a jasné osvětlené chodby v suterénu hlavní budovy úřadu koronera.

Oddělení soudní patologie a koronera okresu Los Angeles patřilo k jednomu z nejzaměstnanějších v celých USA, a přestože tým patologů prováděl dvacet až čtyřicet pitev denně, pracovní nálož se nevyhnutelně akumulovala, obzvlášť o víkendech.

Většina mrtvol se poté, co byly přivezeny, řadila na konec fronty na posmrtné ohledání, ale tohle pravidlo mělo několik výjimek. Případy označené vyšetřujícími policisty jako naléhavé měly obvykle prioritu před určitými jinými případy, ale tato priorita přesto podléhala uvážení vrchní soudní patologky. Další výjimkou byly nové případy spadající pod vyšetřování, které prováděl Útvar UNTČ Losangeleského policejního sboru. Vzhledem k povaze jejich práce měly vždy přednost i před naléhavými případy všech ostatních oddělení, a právě proto už bylo tělo Melissy Hawthorneové převezeno na pitevní sál číslo jedna a umístěno na druhý ze dvou velkých pitevních stolů z nerez oceli uprostřed velké sterilní místnosti.

Tělo oběti leželo naznak, nezakryté, s pažemi volně spočívajícími podél trupu. Livor mortis, zbarvení pokožky způsobené gravitací a městnáním krve po smrti, měl za následek, že nohy byly na pohled znatelně tmavší než zbytek těla. Pokožka se podobala vosku či gumě, což svědčilo o tom, že mrtvola byla převezena do márnice a uložena do chladicího boxu necelých čtyřiaadvacet hodin po smrti.

„No páni!“ pronesla doktorka Hoveová, když se zastavila u pitevního stolu. „Tohle je... rozhodně něco extra.“

I když Melissina hlava ležela naplocho na povrchu stolu, poškození čelistní kosti spolu s rupturou obličejových svalů a vazů bylo tak silné, až jí brada spočívala na hrudi.

Nathan Reese, jeden ze tří mladších patologů, kteří doktorce Hoveové obvykle asistovali, stál nalevo od pitevního stolu.

„Jak může k něčemu takovému vůbec dojít?“ zeptal se s očima upřenýma na deformovaný obličej oběti. „Chci říct... to jí někdo prostě rozevíral ústa, dokud nebyla mrtvá?“

„Visela za ústa,“ sdělila mu doktorka Hoveová, co přečetla z přijímací zprávy, kterou měla u sebe. „Pachatel na to použil rybářský hák.“

„Ježíši!“

„Já vím.“ Doktorka Hoveová odložila složku s přijímací zprávou a navlékla si rukavice. „Předpokládám, že všechny klouby už jsou uvolněné, vidíte?“

Aby bylo jisté, že rigor mortis už nastal a pominul, proběhlo při přebírání nově přijatých mrtvol obvykle ohýbání kloubů vždy, když se pitva z toho či onoho důvodu uspíšila.

„Ano, zřízenec, co ji přivezl, je ohnul. Můžeme začít, doktorko.“

„Tak jo, pustíme se do toho.“

Nathan upravil mikrofon, který visel od stropu přímo nad vyšetřovacím stolem, a zapnul digitální hlasový záznamník.

Doktorka Hoveová nejdřív uvedla datum a čas, poté číslo přidělené případu. Nato pár minut popisovala celkový stav těla, než přešla k mnohem podrobnější vnějšíkové analýze, kterou zahájila prohlídkou krku oběti.

Žádné podlitiny způsobené strangulací.

Rychlé vyšetření pohmatem prozradilo, že jícen ani průdušnice nezkolabovaly. Jazyková kost v krku oběti také zřejmě neutrpěla žádnou frakturu.

Doktorka Hoveová palcem a ukazováčkem rozevřela oběti oční víčka. Pomocí headsetu se zvětšovacími skly a směrovacím LED světlem pečlivě prostudovala oční bulvu oběti. Jak očekávala, rohovka byla zakalená, ale doktorka hledala jev zvaný petechie – nepatrné rudé skvrnky, které by se mohly vyskytovat v očích a na víčkách oběti. Ty znamenají drobná krvácení cév, k nimž z řady různých příčin může docházet kdekoli na těle, ale nalézají-li se v očích nebo na víčkách, obvykle jsou způsobeny zablokováním dýchací soustavy, souvisejícím s dušením nebo asfyxií.

V očích i na víčkách oběti se vyskytovaly.

„Smrt nastala následkem nedostatku kyslíku,“ oznámila doktorka Hoveová do mikrofonu. „Tento nedostatek kyslíku *nezpůsobila* strangulace.“

„Chudinka,“ potrásl Nathan hlavou. „Takhle si nikdo nezaslouží umřít.“ Doktora Hoveová po něm vrhla kritický pohled.

„Já vím,“ zvedl obě ruce v rukavicích. „Nejsem sentimentální, doktorko. Jenom konstatuju, že žádná lidská bytost si nezaslouží odejít takovým způsobem, nic víc.“

Zbytek vnějšího ohledání Melissina těla trval ještě asi pět minut. Neodhalil žádná další překvapení.

Následně musela doktorka zkontrolovat všechny tělní dutiny mrtvol, zda nenesou známky agrese, sexuální či jiné. Začala vaginou.

Na pokožce v okolí vulvy včetně horních oblastí obou stehů se nevyskytovaly žádné podlitiny ani hematomy – nic, co by vzbudilo mimořádnou pozornost doktorky Hoveové.

Dalším krokem bylo vyšetření vnitřních stěn vaginy, ale tak daleko se ani nedostala.

Když palcem a ukazováčkem roztáhla stěny, zarazila se a na něco zamžourala.

„Moment,“ řekla a naklonila hlavu ke straně, aby získala lepší zorný úhel.

„Něco je špatně?“ Nathan se přemístil na druhou stranu pitevního stolu.

„Nejsem si jistá. Můžete mi podat peán, prosím?“

„Chcete taky zrcadlo?“ Nathan podával doktorce Hoveové chirurgický peán.

„Možná za chvíli,“ odvětila doktorka Hoveová a vsunula do vaginy o málo víc než špičku peánu. „Vypadá to, že v ní zůstal nějaký cizí předmět,“ oznamovala do digitálního záznamníku.

Za jejími zády se Nathan ohnul v pase a pokoušel se nahlédnout doktorce přes pravé rameno. Přitom uslyšel cvaknutí nástroje v její ruce.

„Mám to,“ ohlásila doktorka Hoveová, než zvolna vytáhla to, co zachytila peánem.

Špička chirurgického nástroje pevně svírala malý průhledný plastový uzavíratelný sáček o rozměrech asi pět krát pět centimetrů. Bylo jasné vidět, že sáček není prázdný.

„To jsou drogy?“ zeptal se Nathan.

Doktorka Hoveová se napřímila a zvedla peán ke světlu.

„Nejsem si moc jistá.“

Do digitální nahrávky doktorka Hoveová opět nadiktovala, co vyjmula a odkud.

Nathan nakláněl hlavu doprava doleva ve snaze lépe pochopit, co mají před očima.

Doktorka Hoveová nepatrně zatřásla sáčkem, stále sevřeným špičkami peánu.

„Vypadá to, že tu máme složený kousek bílého papíru v plastovém sáčku.“

„Možná psaníčko s drogou?“ nadhodil Nathan.

„To si nemyslím.“ Doktorka Hoveová zavrtěla hlavou poté, co si prohlédla sáček lupou. „Ale zjistíme to, ne?“

Znovu si nasadila headset se zvětšovacími skly, pak se otočila a položila sáček na pracovní desku z nerez oceli.

Nathan se k ní rychle přidal.

Z tácu s nástroji vzala doktorka Hoveová druhý peán. Netrvalo dlouho, než otevřela uzávěr sáčku a vyjmula z něj složený kousek papíru.

„Nevypadá to jako psaníčko s drogou,“ poznamenal Nathan.

Doktorka Hoveová k němu stočila zrak.

„To já jen tak,“ pokrčil Nathan rameny.

„Vůbec to nevypadá jako psaníčko s drogou,“ souhlasila, než konečně oběma peány rozbalila proužek papíru, třikrát přeložený. Když narovнала poslední ohyb, zarazila se.

„Co to sakra je?“ ozval se Nathan za zády doktorky Hoveové. „Co to vůbec znamená?“

„Znamená to, že bychom měli zavolat na Útvar UNTČ.“

Pro Huntera začalo pondělní ráno návratem do domu Melissy Hawthorneové. Dostal se tam dřív, než slunce vystoupalo na oblohu.

Byť byl nezbytný, forenzní cirkus představoval šílenství pohybu, lidí, hluku a světla, na hony vzdálený tomu, jak vypadalo místo činu původně. Hunter si chtěl projít dějiště sám, bez rozptylování, bez světla a v klidu a tichu, jaké v domě panovaly těsně předtím, než Melissa zahynula.

Opravdu nevěřil v předtuchy, znamení, jasnovidectví nebo jak to lidé chtěli nazývat. Také nevěřil, že když navštíví místo činu na vlastní pěst, získá náhle jasnou představu o tom, co se tam ve skutečnosti odehrálo. V co ale věřil, o čem věděl, že existuje, to bylo zlo... lidské zlo... takové, které může vést někoho k tomu, aby vyrval život z mladé ženy jedním z nejohavnějších způsobů, jaké kdy Hunter viděl. A zlo po sobě někdy nechává stopy.

Toho rána strávil Hunter v domě Melissy Hawthorneové skoro dvě hodiny. Většinu toho času pobýval v prostoru obývacího pokoje s kuchyní. Kaluž krve z podlahy byla odstraněna, ale skvrna po ní dosud zůstala a označovala přesné místo, kde mladá žena přišla o život. V místnosti se teď také vznášel typický pach, který přetrvával na všech místech činu. Nebyl to hnilobný puch rozkladu. Ten působil úplně jinak a tělu Melissy Hawthorneové chybělo ještě několik dní do takového stadia tlení, když bylo nalezeno. Ne, tohle byl jiný, podivný pach – zčásti nasládlý, zčásti silně železitý a zčásti po dezinfekci. Tým úklidu místa činu jako obvykle odvedl dobrou práci.

Hunter stál přesně na místě, kde bylo Melissino tělo nalezeno, nohy uprostřed někdejšího tratoliště krve, paže svěšené podél boků, hleděl ke stropu a natahoval krk, až už to víc nešlo. Udržel hlavu v této pozici ně-

kolik vteřin, pak předsunul bradu, kam až to bylo možné, a napjal i dolní čelist. Přitom ucítil pod jazykem tah, po němž následovalo svírání hrdla.

Hunter setrval v této pozici několik vteřin a usilovně se snažil představit si utrpení Melissy Hawthorneové... její zoufalství... bolest... paniku... hrůzu..., protože věděla, že ji nikdo nezachrání. Věděla, že zemře.

Zčistajasna mu na obou pažích naskočila husí kůže a měl pocit, jako by se mu něco pokoušelo udělat díru do břicha.

A už to tu bylo, Hunter to vnímal takřka hmatatelně – zlo. Jeho ohyzdná, neviditelná přítomnost jaksi přetrvávala ve vzduchu... zůstávala zažraná ve stěnách, jako by vyzývala „chyť mě, jestli to dokážeš“.

Hunter vydržel v této pozici necelou minutu, než ji musel opustit.

Odstoupil od místa, kde na podlaze bývala krvavá skvrna, a naposled se rozhlédl po kuchyni.

Husí kůže nemizela.

Jáma v břiše zůstávala.

Pravda, smrt a zlo pošpinily tento dům navěky, ale z čeho měl Hunter skutečně velmi ošklivou pachut' v ústech, bylo to, jak ze zkušenosti věděl, že takové zlo, ať už osobní nebo ne, se jen velmi zřídka vyskytuje ojedinelé. Častěji je nutkání ubližovat... znovu zabíjet... příliš silné, prakticky nezvladatelné. Je to jen otázka času.

Kancelář Útvaru ultranásilných trestných činů Losangeleského policejního sboru se nalézala na samém konci podlaží Divize loupeží a vražd uvnitř proslulé Budovy administrativní správy v centru Los Angeles. Když tam Hunter dorazil asi půl hodiny poté, co opustil dům Melissy Hawthorneové, stál Garcia před tabulí s fotografiemi, přistrčenou k jižní stěně. Právě na ni připíchl poslední z fotek, které obdržel od forenzního útvaru.

„Brýtro.“ Hunter odložil bundu na opěradlo své židle a zapnul počítač.

„Čím víc se na to dívám,“ opáčil Garcia, aniž spustil oči z tabule, „tím menší mi to dává smysl.“

Hunter nepřistoupil až k tabuli, kde stál Garcia. Ani neusedl za svůj psací stůl. Mlčky jen hleděl na fotky z místa, kde zůstal stát.

„Ano,“ pokračoval Garcia. „Já vím, že každá vražda, zvláště taková, co je přidělená našemu útvaru, je v podstatě nesmyslná, ale nemluvíme o samotném zločinu, ani o motivu, ani o skutečnosti, že takovýhle sadismus musí být osobní záležitost. Mluvíme o metodě.“ Potřásl hlavou a zvolna přejížděl očima od jedné fotografie k druhé. „Tenhle vrah ji neuškrtil, nerozřezal ji na kusy, nevykuchal ji, dokonce ani nejedl její maso. Ne, on ji vážně pověsil za ústa... jako rybu... v jejím vlastním obýváku. „Nesmyslné“ tu není docela výstižný výraz.“

Než stihl Hunter něco říct, otevřela dveře jejich kanceláře kapitánka Divize loupeží a vražd Losangeleského policejního sboru Barbara Blakeová a vstoupila dovnitř. Aniž by vzala některého z detektivů na vědomí, přistoupila rovnou k tabuli s fotografiemi a zastavila se vedle Garcii, přejížděla očima snímky a její mozek se jim snažil porozumět.

„Co to do horoucích pekel je?“ zamumlala si pro sebe.

„Dobré ráno, kapitánko,“ pronesl Garcia a na okamžik k ní zalétl pohledem.

Kapitánčiny dlouhé kaštanové vlasy byly elegantně svinuté do drdolu. Na sobě měla bílou hedvábnou blůzu, úhledně zastrčenou do úzké černé sukně, a černé střevíce s nízkými podpatky. Nalíčená byla nenápadně, profesionálně, a přesto velice žensky. Drobné náušničky ladily s náhrdelníkem z černých korálků. V pravé ruce třímala spisovou složku.

Trvalo jí ještě několik vteřin, než se znovu podívala na Garcii, pak na Huntera.

„Co se to sakra s lidstvem děje?“ pronesla hlasem stejně smutným jako hněvivým. „Proč? K čemu je dobré udělat něco takového jinému člověku?“

„Protože pro vraha to něco znamená,“ opáčil Hunter a konečně zaujal místo za svým psacím stolem.

„A co?“ naléhala kapitánka Blakeová.

„To všechno, kapitánko,“ odvětil Hunter a zamířil pohled ke Garciovi. „Všechna ta nesmyslnost. Všechno, co vidíte na těch fotografiích. Pro vraha to všechno něco znamená.“

Ještě chvíli nespouštěla zrak z děsivé podívané na tabuli. „Včetně obětí?“

„Oběť obzvlášť,“ odpověděl tentokrát Garcia. „Je to moc blízké a osobní, kapitánko... příliš intimní.“

„Osobní jako že – vrah chtěl dostat konkrétně ji?“ Kapitánka ukázala na fotku Melissy Hawthorneové. „Nebo mluvíme o tom, co oběť představuje?“

Hunter se opřel na židli dozadu. „Ptáte se, jestli si myslíme, že jde o zločin z nenávisti?“

„Ano,“ potvrdila kapitánka a doprovodila to širokým gestem k tabuli. „Protože pro mě je tohle obraz ‚nenávisti‘... čiré nenávisti... čiré arogance. Takové nenávisti a arogance je schopných jen velmi málo lidí, a z těch nemůžu vyloučit rasové fanatiky.“ Odmlčela se a nabrala dech, aby si zklidnila hlas. „Od začátku hnutí Black Lives Matter došlo v rasovém dělení v této zemi ke spoustě dobrých věcí, ale současně vyrašila hnízdečka ultraextrémních rasistů jako houby po dešti. Mnoho z nich přímo tady v Los Angeles. To přece oba víte. A přesně tuhle otázku bude klást tisk, policejní náčelník, starosta a patrně i kalifornský guvernér, tak dovolte, abych se vás zeptala znova, protože tomu nemáme jak uniknout – myslíte, že to souvisí s rasismem?“

„Momentálně se nic nedá vyloučit, kapitánko,“ odpověděl jako první Garcia. „V téhle chvíli toho moc nevíme. Ještě to není ani čtyřiaadvacet hodin, co ji zavraždili, ale pracujeme na tom.“

Pozornost kapitánky Blakeové se vrátila k tabuli. O několik vteřin později namířil její štíhlý ukazováček na jednu konkrétní fotku. „Co je to za obří rybářský hák? Dá se to vysledovat?“

„Je to hák na obřího žraloka,“ odvětil Garcia. „Taky se používá na aligátory. Nerez ocel. Vydrží zátěž přes čtyři sta kilo.“

Kapitánka sevřela rty a vrátila se pohledem k detektivům. „Aligátoři se loví na udici?“

„Ano,“ potvrdil tentokrát Hunter.

„V Kalifornii?“ podivila se.

„To je právě ono, kapitánko.“ Slova se opět ujal Garcia. „Ten hák se dá používat na aligátory stejně jako na žraloky nebo na jakékoli velké ryby – tuňáky, mečouny, co vás napadne – a těch tady máme habaděj.“

„Takže vysledovat ten hák nepřípadá v úvahu?“

„Prakticky to nejde,“ informoval ji Garcia. „Dal se koupit přes internet v jakémkoli rybářském obchodě kdekoli na planetě, ani nemluvě o soukromých prodejcích na eBayi nebo o některých z mnoha soukromých webových stránek, co se dají najít na internetu.“

Kapitánka Blakeová o krok ustoupila od tabule. „Tak jo, takže kdo je oběť? Víme aspoň to?“

Hunter sáhl po svém poznámkovém bloku.

„Jmenovala se Melissa Hawthorneová,“ četl z něj. „Dvacet devět let, narozená přímo tady v Los Angeles a bytem v Leimert Park. Žila sama a byla kadeřnice. Pracovala pro malý nezávislý vlasový salon zvaný Hues of Curls na Crenshaw Boulevard. Vlastně ne příliš daleko od místa, kde bydlela. Její matka Joanna zemřela před necelým půldruhým rokem – rakovina.“

„A co otec?“ otázala se kapitánka.

„Její biologický otec byl od počátku mimo obraz,“ sdělil jí Hunter. „Pokud je nám známo, Melissa se s ním nikdy nesetkala. V následujících pěti letech vystřídala paní Hawthorneová řadu různých partnerů, dokud se znovu nevdala za Clayтона Langa.“

Kapitánka Blakeová přešlápla. „Nějaké týrání v minulosti od některého z těch partnerů?“

„Zabýváme se tím,“ informoval ji Hunter a pak pokračoval: „Pan Lang měl také dceru z předchozího vztahu – Janet – o tři roky mladší než Melissa. Přestože ty dvě dívky nebyly pokrevní sestry, vycházely spolu jako dvojčata. Janet byla ta, co našla tělo.“

Kapitánka Blakeová na okamžik zavřela oči a špičkou ukazováčku si lehce promnula obočí. „Kdy to bylo?“

„Včera kolem půl dvanácté dopoledne.“ Hunter otočil stránku v bloku. „Melissa a Janet spolu měly jít běhat do Kenneth Hahn Lower Park a pak si někde v okolí zajít na brunch. Sraz měly v jedenáct. Po několika textových zprávách a dvou telefonátech, které zůstaly bez odezvy, začala mít Janet obavy a rozhodla se za sestrou raději zajít. Domovní dveře zůstaly nezamčené.“

„Měl ještě někdo jiný klíče od domu? Přítel?“

„Podle Janet měla duplikát klíče jen ona sama. Melissa žádného přítele neměla. Aspoň v současnosti.“

„A to znamená přesně co?“ zeptala se kapitánka Blakeová se svráštělým čelem Huntera.

„To znamená, že nějakého přítele měla, ale před časem se rozešli. Janet si nebyla přesně jistá kdy, ale bylo to před necelým rokem.“

„Známe jméno toho bývalého?“ dotírala kapitánka. „Možná měl klíč a nevrátil ho. Víme, proč ten vztah skončil?“

„Jmenuje se Kevin Garrison. Od Janet jsme dostali informaci, že vztah skončil, protože slečna Hawthorneovou podváděl.“

Kapitánka Blakeová udělala obličej, z nějž se dalo jasně vyčíst slovo „typické“.

„Nic víc o něm zatím nevíme,“ pokračoval Hunter. „Ale najdeme ho. Musíme si promluvit se spoustou lidí.“

„Kým začnete?“

„Janet i Melissa byly v sobotu večer na oslavě narozenin nějaké kamarádky,“ četl Hunter z poznámek. „Ta kamarádka se jmenuje Kelly-Ann Tellerová. Podle Janet byly slečna Tellerová a Melissa nejlepší přítelkyně.“

„V kolik hodin z večírku odešly?“ zeptala se Blakeová. „Ty dvě sestry?“

„Neodcházely spolu,“ vysvětloval Hunter. „Janet tam byla se svým přítelem a odešli někdy o půlnoci. Melissa zůstala.“

„Jak se dostala domů? Řídila?“

„Ne. Nemá auto. Předpokládáme, že si vzala taxi, ale zatím to nevíme jistě. Dnes budeme mluvit s Kelly-Ann Tellerovou. Doufejme, že dostaneme seznam všech hostů, kteří v sobotu večer na oslavě byli, a pak promluvíme jednotlivě s každým z nich. Jako nejlepší přítelkyně slečny Hawthorneové by taky slečna Tellerová mohla vědět o trochu víc o Kevinovi, tom bývalém příteli.“

„Byla obětí na tom večírku sama?“ pohlédla kapitánka Blakeová na Huntera. „Nebo měla doprovod? Víme to?“

„Podle její sestry šla slečna Hawthorneová na oslavu sama, ale teď pozor: zmínila se o tom, že půjde na večírek, na svých sociálních sítích... několi-krát. Po pravdě řečeno se o tom poprvé zmínila před týdnem. Uvedla dokonce i datum a místo konání.“

Kapitánka Blakeová svěsila hlavu, jako by to bylo nad její síly. „K neuvěření. Kdy už lidi pochopí, že nemají zveřejňovat své životy?“ Zklamaneč vydechla. „A co její telefon? Volal někdo tu noc jí, nebo ona jemu?“

„Ještě nevíme. Její telefon se nenašel.“

Kapitánka Blakeová sraštila čelo a vrátila se pohledem ke svým detektivům.

„Hledali jsme všude,“ ujistil ji Hunter. „Telefon zmizel. Včera v noci jsme se ho snažili vysledovat. Není dostupný.“

„Takže ho vrah zničil.“ Kapitánka Blakeová to neformulovala jako otázku.

„S největší pravděpodobností,“ potvrdil Hunter. „Kontaktujeme provozatele sítě, aby nám poskytl kopie všeho – telefonátů, textovek, co jen se dá opatřit.“

„Tak jo,“ kývla kapitánka Blakeová na Huntera a pak se obrátila znovu ke Garciovi. „Pokračujte.“

„To je všechno,“ informoval ji. „Janet Langová byla v šoku a sotva dokázala dát dohromady větu, což fakt není žádné překvapení.“ Mírně naklonil hlavu směrem k tabuli s fotografiemi. „Robertovi trvalo hodinu a stálo ho spoustu trpělivosti, než z ní vymáčkl aspoň tyhle informace.“

„Zkusím to ještě buď později během dneška nebo zítra dopoledne,“ poznamenal Hunter.

„A co ten Clayton Lang?“ zeptala se kapitánka. „Otec Janet, něco zajímavého z minulosti?“

„Zemřel asi před čtyřmi roky,“ řekl Hunter. „Infarkt. Podle toho, co víme, byl pro Melissu skvělým otčímem.“

Kapitánka Blakeová se vrátila pohledem k tabuli. „Ten její bývalý přítel... Kevin, ano?“

Garcia přikývl.

„Máme představu, jestli se nepodílel na aktivitě nějakého gangu?“

Oba detektivové znali důvod kapitánčiny otázky. Nemýlila se v tom, že taková nenávisť a arogance, jaké zobrazovaly snímky na tabuli, byly skutečně mimořádného druhu. Takového druhu, jakého je schopno jen velmi málo lidí, a jisté losangeleské gangy byly mezinárodně proslulé surovostí a sadismem svých činů. Zvlášť když účelem takových činů bylo ponaučení ostatním nebo pomsta.

„Jak řekl Robert, kapitánko,“ opáčil Garcia, „o tomhle Kevinu Garrisonovi nevíme v podstatě nic, ale už jsme mluvili s kapitánem Carmonou z Divize gangů a narkotik Losangeleského policejního sboru.“ Potrásl hlavou a znovu ukázal na tabuli. „Ještě nikdy nic takového neviděl, ani o tom neslyšel. Jestli je to dílo gangu, jde o něco zbrusu nového.“

V té chvíli zazvonil Hunterovi na stole telefon.

„Detektiv Hunter,“ přiložil sluchátko k uchu. „Útvar UNTČ.“

„Roberte, tady Carolyn.“

Sametový, ale silný hlas nebyl Hunterovu sluchu nijak cizí.

„*Jsem hotová s pitvou případu...*“ Přčetla Hunterovi jednací číslo případu. „*Afroameričanka – pokud vím, vyšetřujete to vy?*“

„Přesně tak, doktorko. Někaké zajímavé nálezy?“

Doktorka Hoveová se zasmála, ale nezněl v tom humor. „*Ano, dalo by se říct. Mohu navrhnout, abyste se přišli podívat?*“

„Podívat?“

Garcia a kapitánka Blakeová upřeli na Huntera pohledy, v nichž se zračila stejná němá otázka.

„*Vypadá to, že ten, kdo pověsil oběť za ústa, vám nechal dáreček.*“

„A to?“

„*Našli jsme zprávu.*“

„Zprávu?“

Garcia a kapitánka Blakeová usilovně vražtili čela.

„Kde?“ zeptal se Hunter.

„*Našla se uvnitř těla.*“

Hunter přesně pochopil, co to znamená.

„Tak jo, už vyrážíme.“